

Arrest

nr. 159 535 van 6 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 28 december 2015 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BOUMRAYA, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2013 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 28 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 17 juni 2013 weigerde het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 juni 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), betekend aan verzoeker op 1 juli 2013.

Op 11 oktober 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gegrond verklaard.

Op 14 maart 2014 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 12 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoeker niet wordt verlengd. Op 9 april 2015 werd deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 12 maart 2015 nam de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing en de voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) dat gekend is onder het rolnummer 171 353.

Op 9 november 2015 werd ten opzichte van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen. Bij arrest nr. 156 456 van 13 november 2015 schorste de Raad de voornoemde beslissing omwille van een aangetoonde schending van artikel 3 van het EVRM.

Op 9 november 2015 wordt verzoeker tevens een inreisverbod opgelegd.

Op 12 november 2015 diende verzoeker een verzoek in tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen in de zaak X, met name de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissingen van 12 maart 2015, waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet werd verlengd en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

Bij arrest nr. 156 452 van 13 november 2015 van de Raad wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen van 12 maart 2015 bevolen omwille van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Op 16 november 2015 trok de gemachtigde de beslissing in van 12 maart 2015 waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet wordt verlengd. De gemachtigde trok eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en het inreisverbod (bijlage 13sexies), beiden betekend op 9 april 2015, in.

Op 2 december 2015 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet wordt verlengd. Ter zitting blijkt uit een voorgelegd stuk door verweerder dat deze beslissing werd betekend aan verzoeker.

Op 28 december 2015 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer :

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 25.03.2013 een asielaanvraag in Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 17.06.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 01.07.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 26.06.2013) geldig 30 dagen.

Op 28.05.2013 diende betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Op basis van deze aanvraag werd betrokkene tijdelijk geregulariseerd en op 14.03.2014 in het bezit gesteld van een A kaart. Op 12.03.2015 weigerde de DVZ betrokkene verblijf te verlengen nadat de arts van de DVZ op grond van de voorgelegde medische stukken vaststelde dat betrokkene medische situatie verbeterd en zelfs gestabiliseerd was en dat de medicamenteuze en ander opvolging voor betrokkene voorhanden en toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Hieruit kan ook geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Op 16.11.2015 werd deze beslissing ingetrokken, een nieuwe beslissing werd genomen op 02.12.2015, die hem heden werd betekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.07.2013.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 09/11/2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 25.03.2013 een asielaanvraag in Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 17.06.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 01.07.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 26.06.2013) geldig 30 dagen.

Op 28.05.2013 diende betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Op basis van deze aanvraag werd betrokkene tijdelijk geregulariseerd en op 14.03.2014 in het bezit gesteld van een A kaart. Op 12.03.2015 weigerde de DVZ betrokkene verblijf te verlengen nadat de arts van de DVZ op grond van de voorgelegde

medische stukken vaststelde dat betrokkene medische situatie verbeterd en zelfs gestabiliseerd was en dat de medicamenteuze en ander opvolging voor betrokkene voorhanden en toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Hieruit kan ook geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Op 16.11.2015 werd deze beslissing ingetrokken, een nieuwe beslissing werd genomen op 02.12.2015, die hem heden werd betekend.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.07.2013. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 09/11/2015.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 01.07.2013

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kosovo.

Betrokkene heeft een Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.07.2013. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 25.03.2013 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 17.06.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 01.07.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 26.06.2013) geldig 30 dagen.

Op 28.05.2013 diende betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Op basis van deze aanvraag werd betrokkene tijdelijk geregulariseerd en op 14.03.2014 in het bezit gesteld van een A kaart. Op 12.03.2015 weigerde de DVZ betrokkene verblijf te verlengen nadat de arts van de DVZ op grond van de voorgelegde

medische stukken vaststelde dat betrokkene medische situatie verbeterd en zelfs gestabiliseerd was en dat demedicamenteuze en ander opvolging voor betrokkene voorhanden en toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Hieruit kan ook geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Op 16.11.2015 werd deze beslissing ingetrokken, een nieuwe beslissing werd genomen op 02.12.2015, die hem heden werd betekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 09/11/2015.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 01.07.2013

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet aangaande de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt in zijn middel dat zelfs indien een beslissing effectief zou genomen zijn aangaande de gegrondheid van het verzoek tot verlenging van zijn machtiging tot verblijf, de tegenpartij de mogelijkheid diende te onderzoeken al dan niet een termijn om het grondgebied te verlaten toe te kennen. Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend na afsluiting van zijn asielpprocedure, op 1 juli 2013. Eveneens verwijt verweerder aan verzoeker dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod. Echter, deze beslissingen werden volgens verzoeker ingetrokken. Hij stipt hierbij aan dat de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op 14 maart 2014, zelfs indien dit gaat om een tijdelijk verblijfsrecht, niet tegelijk kan bestaan met het bevel om het grondgebied te verlaten van juli 2013. Hij stipt aan dat de bestreden beslissing gestoeld is op beslissingen die uit het rechtsverkeer zijn verwijderd. Nu de bestreden beslissing is gesteund op onbestaande motieven en op een verkeerde

lezing van de elementen eigen aan de zaak, is de bestreden beslissing gebaseerd op een manifeste appreciatiefout.

Verweerder stelt in de nota dat verzoeker er verkeerdelijk vanuit gaat dat het bevel dat betekend werd op 1 juli 2013 ingetrokken zou zijn. Hij stipt aan dat het de weigeringsbeslissing is tot verlenging van het "bevel om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2015" dat werd ingetrokken samen met het inreisverbod. Hij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2013 definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Daarom was het volgens verweerder conform artikel 74/14, §3, ten 4° van de Vreemdelingenwet toegestaan om van de termijn af te wijken.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. [...]

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° [...], of;

2° [...], of;

3° [...], of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° [...], of;

6° [...].

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt in de bestreden beslissing gestoeld op artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Er wordt expliciet verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker werd betekend op 1 juli 2013.

Verweerder kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat dit bevel betekend op 1 juli 2013 definitief in het rechtsverkeer zou aanwezig zijn. Verzoeker kan gevolgd worden dat door het gegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, volgens de stukken uit het dossier op 11 oktober 2013, met het verstrekken van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, m.n. de afgifte van de A-kaart op 14 maart 2014, waar de bestreden beslissing overigens expliciet naar verwijst, verzoeker een legaal verblijf heeft gehad en dit tot het nemen van de beslissing van 2 december 2015 waarbij de verlenging van de verblijfsmachtiging, na intrekking van de vorige, opnieuw werd geweigerd. Daar verzoeker een legaal verblijf heeft gekregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de gegrondverklaring van diens aanvraag, kan thans niet gesteld worden dat verzoeker een gevolg diende te geven aan het voormelde bevel, volgend op het afwijzen van diens asielaanvraag.

Daargelaten de vraag of de afgifte van de A-kaart moet beschouwd worden als een intrekking, een opheffing dan wel het verdwijnen van het voormelde bevel van 26 juni 2013, betekend op 1 juli 2013, staat het vast dat door dit voormelde en onbetwiste legaal verblijf het voormelde bevel van 26 juni 2013 geen rechtsgevolgen meer kan ressorteren (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober

2013, nr. 112.609) en dit bevel geenszins de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten kan schragen. Verzoeker kan gevolgd worden dat dit bevel uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Een manifeste appreciatiefout in het licht van artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet is *prima facie* aangetoond.

Nu verzoeker terugvalt op een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen rechtmatige aanduiding van afwezigheid van termijn *prima facie* wordt vastgesteld, valt hij ofwel terug op een bevel met een standaardtermijn van 30 dagen ofwel is er eventueel een andere grond voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet die een vermindering dan wel afwezigheid van termijn zou kunnen verantwoorden. De Raad kan zich dienaangaande niet in de plaats van de gemachtigde stellen. In deze fase van het geding echter, kan niet uitgesloten worden dat verzoeker kan terugvallen op een termijn van 30 dagen die thans nog lopende is en vloeit uit paragraaf 2 van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voort dat betrokkene beschermd wordt tegen gedwongen verwijdering.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is eveneens voldaan.

Ten overvloede kan gesteld worden dat het inreisverbod van 9 november 2015, dat weliswaar niet aan de basis ligt van de motieven voor de afwezigheid van termijn, evenmin tegelijk kan bestaan met de verblijfsmachtiging waarvan verzoeker heeft genoten sedert de gegrondverklaring van zijn medische regularisatieaanvraag tot de beslissing van 2 december 2015.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. Over de toepassing van de voorwaarde

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat hij een reëel risico loopt voor zijn leven en fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer omwille van zijn gezondheidstoestand op grond van artikel 3 van het EVRM. Hij stipt aan dat er in Kosovo geen specialist oncologie is, ook de noodzakelijke onderzoeken voor zijn opvolging zijn volgens hem onvoldoende toegankelijk. Dit kan volgens hem onomkeerbare gevolgen hebben. Verzoeker gaat eveneens in op de rechten van verdediging en het arrest MSS van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij stelt dat het Hof heeft aangedrongen op het feit dat de rechten van het EVRM

gegarandeerd moeten worden in die zin dat het beroep moet voldoen aan de vereisten van artikel 13. Hij vervolgt dat indien de beslissing aangaande de verblijfsaanvraag pas zou vernietigd worden na gedwongen terugkeer naar Kosovo, dit geen belang zou opleveren voor verzoeker daar hij conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag moet indienen op Belgisch grondgebied. Bijgevolg zou verzoeker diens belang verliezen bij zijn beroep.

Verzoeker voert in tweede instantie aan dat hij heeft uiteengezet dat de beslissing op onvoldoende en verkeerde wijze werd gemotiveerd. Hij citeert uit een arrest van de Raad van State (RvS 24 november 2000, nr. 91.081) dat stelt: *“nu de feiten ingeroepen door de verzoekende partij niet op geldige wijze werden betwist door de verwerende partij in de bestreden beslissing, moet aangenomen worden dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij inroept aangetoond is (eigen vertaling)”*.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd dat is gesteund op een manifeste appreciatiefout in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het komt de verweerder toe correct te motiveren en te onderzoeken of een afwezigheid of vermindering van termijn kan gestoeld worden op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Zodoende is tevens voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Ten overvloede merkt de Raad op dat hij, zoals blijkt uit de feiten, in de arresten nrs. 156.452 en 156.456 recent reeds twee maal een verwijderingsbeslissing genomen ten aanzien van verzoeker heeft geschorst wegens een ernstig middel op grond van artikel 3 van het EVRM.

2.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 28 december 2015 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

A. MAES